

Sygn. akt V CSK 679/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa C. S.

przeciwko A. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwana wniosła skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołała się na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości. Merytorycznie chodzi o wyjaśnienie wątpliwości, czy art. 207 k.c. może znaleźć zastosowanie do określenia udziału w pożytkach i wydatkach współwłaścicieli w dużej wspólnocie mieszkaniowej. Zarzut naruszenia art. 207 k.c. podniesiony w skardze kasacyjnej wydaje się zasadny, a to z tego względu, że zgodnie z art. 1 ust. 2 u.w.l. przepisy k.c. do własności lokali można stosować wyłącznie w sprawach nieuregulowanych w u.w.l. Tymczasem zakres partycypacji w pożytkach i wydatkach związanych z nieruchomością wspólną uregulowano w art. 12 ust. 2 u.w.l. i to na tej podstawie materialnoprawnej współwłaściciel powinien formułować swoje roszczenie. Należy jednak zauważyć, że treść normy prawnej wynikającej z art. 12 ust. 2 u.w.l. i art. 207 k.c. jest tożsama. Sąd zatem zastosował w tej sprawie prawidłową co do treści normę prawną, a jedynie wadliwie wskazał przepis, z którego ją wywiódł – tym samym orzeczenie co do rozstrzygnięcia jest trafne. Zarazem jednak na jego tle nie powstaje wskazane w skardze istotne zagadnienie prawne: w kontekście wskazanego rozumowania jest bowiem jasne, że art. 207 k.c. nie może znaleźć zastosowania ani do małej, ani do dużej wspólnoty mieszkaniowej, bo jego regulację powtórzono w art. 12 ust. 2 u.w.l. Można by jeszcze dodać, że natomiast zastosowania art. 207 k.c. do tzw. dużej wspólnoty mieszkaniowej nie wyłącza jej konstrukcyjna odmienność od tzw. małej wspólnoty podkreślana w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2007 r., III CZP 65/07 (OSNC 2008, nr 7 - 8, poz. 69). Trafnie bowiem dostrzeżono w doktrynie, że ta odmienność dotyczy zasad zarządu nieruchomością wspólną, a norma zawarta w art. 207 k.c. w ogóle nie

dotyczy zasad zarządu, a jedynie zakresu korzystania z pożytków i ponoszenia wydatków na wspólnotę mieszkaniową.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aw
aj